

Sygn. akt III Cz 887/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Magdalena Hupa – Dębska (spr.)

Sędziowie: SO Krystyna Hadryś

SR (del.) Marcin Rak

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2014 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela M. Z. (Z.)

przeciwko dłużnikowi P. Z. (Z.)

o świadczenie pieniężne

wobec skargi dłużnika na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rudzie Śląskiej Grzegorza Matloka w sprawie Kmp 52/93

na skutek zażalenia dłużnika

na postanowienie Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 12 marca 2014 r., sygn. akt III RCo 33/12

postanawia:

1 odrzucić zażalenie w zakresie, w jakim odnosi się do rozstrzygnięcia w przedmiocie czynności komornika polegającej na przekazaniu wierzycielce raty alimentacyjnej

w październiku 2012 r. w kwocie 1.085,15 zł;

1 oddalić zażalenie w pozostałej części.

SSR (del.) Marcin Rak SSO Magdalena Hupa – Dębska SSO Krystyna Hadryś

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej oddalił skargę dłużnika na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rudzie Śląskiej Grzegorza Matloka, a to przekazanie wierzycielce raty alimentacyjnej w październiku 2012 r. w kwocie 1.085,15 zł, zawyżonej zdaniem skarżącego o 121 zł oraz postanowienie z dnia 6 listopada 2012 r. w zakresie ustalenia kosztów egzekucji od powyższej raty w kwocie zawyżonej o 8,68 zł. Stwierdził Sąd, że egzekwowanym tytułem wykonawczym zasądzone od dłużnika na rzecz wierzycielki alimenty w wysokości 25 % miesięcznego wynagrodzenia po potrąceniu podatku. W październiku 2012 r. dłużnik osiągnął wyższy próg podatkowy, jednak mimo to pracodawca potrącił ratę alimentacyjną, bez uwzględnienia potrącenia wyższego podatku i przekazał ją komornikowi, który z kolei wypłacił ją wierzycielce po potrąceniu kosztów egzekucji w kwocie 86,90 zł. Uznał Sąd, że błąd przy obliczeniu należnych alimentów popełnił pracodawca dłużnika i komornik zań nie odpowiada, podobnie jak za zwrot kwoty 121 zł, o którą zawyżono ratę wypłaconą wierzycielce. Wskazał, że na zasadzie art. 770 kpc dłużnik odpowiada za koszty celowej egzekucji, a nadto o proporcjonalnie podwyższonej o 8,68

zł opłacie egzekucyjnej prawomocnie orzeczono wcześniejszym postanowieniem, jako że zawierała się ona w kwocie 86,90 zł, co do której rozstrzygnięto postanowieniami Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 15 maja 2013 r. i Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 21 listopada 2013 r.

W zażaleniu na to postanowienie dłużnik wnosił o jego „uchylenie” i „zobowiązanie komornika do wezwania wierzycielki do zwrotu nadpłaconej raty alimentacyjnej za miesiąc październik 2012 r. w kwocie 121 zł; zobowiązanie komornika do zwrotu nadpłaconych kosztów komorniczych w kwocie 9,68 zł przez zmniejszenie o tę kwotę ustalone przez komornika koszty postępowania egzekucyjnego postanowieniem z dnia 6.11.2012 r.” oraz o obciążenie komornika kosztami postępowania sądowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W postępowaniu egzekucyjnym obowiązuje wyrażona w art. 7674 § 1 kpc zasada, że zażalenie na postanowienie sądu rozstrzygające skargę na czynność komornika przysługuje tylko w wypadkach wskazanych w ustawie. Ustawa nie przewiduje przy tym zażalenia na postanowienie zapadłe w wyniku rozpoznania skargi odnoszącej się do takich czynności jak przekazanie wierzycielce kwoty uzyskanej od pracodawcy w wyniku egzekucji z wynagrodzenia za pracę. Nadto, przy odpowiednim zastosowaniu art. 394 § 1 kpc w związku z art. 13 § 2 kpc, zażalenie na postanowienie sądu pierwszej instancji przysługuje co do rozstrzygnięć w kwestiach w nim wymienionych. O tym, czy zażalenie przysługuje decydować zatem będzie charakter podjętego rozstrzygnięcia. O ile rozstrzygnięcie to nie kończy sprawy, bądź nie odnosi się do pozostałych kwestii wymienionych w art. 394 § 1 kc, nie podlega zaskarżeniu.

Nie można przy tym traktować każdego rozstrzygnięcia zapadłego na skutek skargi na czynność komornika jako kończącego postępowanie w sprawie. Sprawą tą jest bowiem w tym przypadku sprawa egzekucyjna, a rozpoznanie skargi nie tworzy odrębnej sprawy w omawianym znaczeniu. Rozstrzygnięcie w przedmiocie skargi na czynność komornika, polegającą na przekazaniu wierzycielce raty alimentacyjnej, nie zamyka postępowania egzekucyjnego ani w całości, ani też w jego wyodrębnionym etapie. Tym samym nie może być uznane za kończące postępowanie w sprawie egzekucyjnej.

Ustawa zatem nie przewiduje zażalenia na na postanowienie sądu rozstrzygające skargę na czynność komornika polegającą na przekazaniu wierzycielce raty alimentacyjnej w wysokości kwestionowanej przez dłużnika.

Dlatego zażalenie na orzeczenie o oddaleniu skargi w zakresie, w jakim odnosi się do rozstrzygnięcia w przedmiocie czynności komornika polegającej na przekazaniu wierzycielce raty alimentacyjnej w październiku 2012 r. w kwocie 1.085,15 zł, jako niedopuszczalne podlegało odrzuceniu na mocy art. 373 kpc w związku z art. 370 kpc, art. 397 § 2 kpc i art.13 § 2 kpc.

Odnośnie zażalenia na rozstrzygnięcie w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego obliczonych za październik 2012 r., to rację ma skarżący jedynie wówczas, gdy podnosi, iż nie zostało ono objęte postanowieniami Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 15 maja 2013 r. i Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 21 listopada 2013 r., które dotyczyły kwoty 86,90 zł przesłanej przez pracodawcę dłużnika w listopadzie 2012 r.

Stosownie do art. 770 zd. 3 kpc, na postanowienie sądu w przedmiocie kosztów egzekucji przysługuje zażalenie stronom oraz komornikowi. Cytowany przepis w zdaniu pierwszym ustala zasadę, iż dłużnik powinien zwrócić wierzycielowi koszty niezbędne do celowego prowadzenia egzekucji, natomiast w zdaniu drugim stanowi, że koszty ściąga się wraz z egzekwowanym roszczeniem. Wysokość tych kosztów uregulowana jest przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji. Jej art. 49 w ust. 1 stanowi, że w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 15% wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż trzydziestokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Jednakże w przypadku wyegzekwowania świadczenia wskutek skierowania egzekucji do wierzycielności z rachunku bankowego, wynagrodzenia za pracę, świadczenia z ubezpieczenia społecznego jak również wypłacanych na podstawie przepisów o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, zasiłku dla bezrobotnych, dodatku aktywizacyjnego, stypendium oraz dodatku szkoleniowego, komornik pobiera od dłużnika

opłatę stosunkową w wysokości 8% wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/20 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. W sprawie Kmp 52/93 egzekucja prowadzona była z wynagrodzenia za pracę dłużnika, w związku z czym opłata stosunkowa winna być obliczona na poziomie 8 % wartości wyegzekwowanego świadczenia. Jak ustalono w oparciu o akta egzekucyjne,

w październiku 2012 r. pracodawca powoda przekazał komornikowi ratę alimentacyjną w kwocie 1.172,97 zł, z czego komornik 1.085,16 zł przekazał wierzycielce, a 86,81 zł zarachował na poczet opłaty, która została obliczona w sposób prawidłowy od wartości wyegzekwowanego świadczenia, stanowiąc jego 8 % ($1.085,16 \times 8\% = 86,81$ zł). Wobec prawomocnego oddalenia skargi dłużnika kwestionującej wysokość wyegzekwowanego świadczenia, wysokość ta musi stanowić podstawę dla obliczenia opłaty stosunkowej, co komornik uczynił prawidłowo.

Wobec powyższego zażalenie dłużnika na rozstrzygnięcie w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego obliczonych za październik 2012 r., jako bezzasadne podlegało oddaleniu na podstawie art. 385 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc.

SSR (del.) Marcin Rak SSO Magdalena Hupa – Dębska SSO Krystyna Hadryś